

vinding fra det gamle anlæg eller definitivt har opgivet at bruge brønden eller boringen, men også tilfælde, hvor grundejeren må anses for tilstrækkeligt hjulpet ved en anden vandforsyning, men dog gerne vil holde sin tidligere vandforsyning i reserve til f. eks. havevanding i tørkeperioder eller til at lave the og kaffe med særligt blødt vand; afgrænsningen af sundhedsvedtægternes begreb „nedlagte“ har været vanskelig i de sidstnævnte tilfælde.

Bestemmelse om tilkastningen eller lukningen kan efter § 34 træffes af landvæsensretten eller sundhedskommissionen. Det er tanken hermed, at landvæsensretten navnlig skal kunne træffe en sådan bestemmelse i forbindelse med en sag om tilbagekaldelse af indvindingstilladelsen til anlægget, og at bestemmelsen altid skal kunne træffes af sundhedskommissionen.

Til § 35.

1926-lovens § 1, stk. 2, sidste pkt., bestemmer, at hvis påtænkte bygge- og andre foranstaltninger kan forudses at medføre værende videregående indgreb i grundvandsforholdene, kan spørgsmålet herom inden foranstaltningens iværksættelse indbringes for en landvæsenskommission til behandling efter 1926-lovens regler. En noget lignende bestemmelse findes i KF § 3.

1926-lovens regel er i praksis fortolket som kun omfattende byggearbejder m. v., der er led i et vandforsyningsanlæg (U.f.R. 1942.570, 1947.221, 1949.799, 1952.1042 og 1955.121, jfr. 1961-betænkningen side 107 ff., nr. 31, 40, 42 og 51). Indskrænkningen må formentlig ses som et udtryk for, at domstolene har anset det for uheldigt, at egentlige naboretlige erstatningsspørgsmål unddrages de garantier, der følger af almindelig domstolsbehandling, med mindre sikre hensyn taler for det. Man har derfor i retspraksis begrænset reglen til at gælde i de tilfælde, hvor sagen i sin helhed hører under landvæsenskommissionen.

I § 35 har man i overensstemmelse med KF foreslået, at reglen udvides noget ud over det omfang, den har fået i hidtidig praksis, nemlig således, at der ved bygge- og udgravningsarbejde af enhver art skal kunne rejses spørgsmål om afhjælpende foranstaltninger — f. eks. en midlertidig vandforsyning af de nævnte ejendomme — for en landvæsensret. Spørgsmålet om erstatning for skade ved bygge- eller gravearbejdet skal kun kunne indbringes for landvæsensret, hvis der samtidig rejses spørgsmål om afhjælpende foranstaltninger; ellers må erstatningsspørgsmålet rejses for de almindelige domstole.

Bestemmelsen omfatter ikke de afvandingforanstaltninger — dræning, regulering af søer og vandløb m. v. —, som grundejerne har ret til efter vandløbsloven. Dette udtales i KF § 3, sidste punktum, men man har ikke ment det nødvendigt at tage udtrykkeligt forbehold herom i lovtæksten.

Til § 36.

Bestemmelsen svarer til 1926-lovens § 10, jfr. vandløbsloven af 1949 § 50, og til KF § 15.

Vandløbslovens § 50 omfatter ikke indvinding fra de overfladevande, der ikke omfattes af vandløbsloven (f. eks. en dam på en enkelt ejendom). Sådan indvinding skal alene bedømmes efter nærværende forslags regler, men ikke efter vandløbsloven. En begrænset benyttelse efter § 11 kan herefter ske uden tilladelse; kræves der på den anden side tilladelse, skal den på grund af de særlige, sundhedsmæssige vanskeligheder ved overfladevandsforsyningen altid søges efter §§ 13 ff.

Vandløbslovens § 50 omfatter endvidere ikke en række nærmere angivne benyttelser af vandet fra de vandløb, der omfattes af vandløbsloven. Det drejer sig for det første om indvinding af vand i henhold til særlig adkomst, endvidere om bred ejerens benyttelsesret i mindre omfang efter vandløbslovens § 3, stk. 3, og endelig om vandingsanlæg og dambrug efter vandløbslovens §§ 38-49. Disse indvindinger omfattes ikke af nærværende forslags § 36, men skal fortsat alene bedømmes efter vandløbslovens regler. Indvindingsret til overfladevand ifølge særlig adkomst er opretholdt ved forslagets § 68, stk. 1, men kan dog tilbagekaldes efter forslagets regler.

Indvinding af overfladevand i andre tilfælde end de ovennævnte omfattes både af vandløbsloven og af nærværende lovforslag. Disse indvindinger vil formentlig kræve tilladelse, der altid skal søges efter reglerne i §§ 13 ff. Ved siden af disse regler gælder reglerne i vandløbslovens § 50, men det er ikke fundet nødvendigt at omtale dette i forslaget, da vandløbslovens § 50, stk. 1, er dækket af forslagets § 36, og vandløbslovens § 50, stk. 2, af forslagets § 36, jfr. §§ 14, stk. 2, 15, stk. 2, og 19, jfr. endvidere forslagets § 47, medens vandløbslovens § 50, stk. 3, hvorefter forskellige egentlige vandløbsbestemmelser også skal overholdes, findes naturligt hjemmehørende alene i vandløbsloven.

Man har udeladt bestemmelsen i KF § 15, stk. 2, om, at vandindvindingstilladelserne skal noteres i vedkommende regulativer og vandløbsbøger. Det foreslås imidlertid i forslagets § 61, stk. 2, at eksemplarer af kendelser efter § 36 og tilhørende kort